LIBRIS We know books

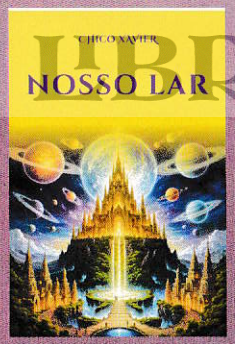

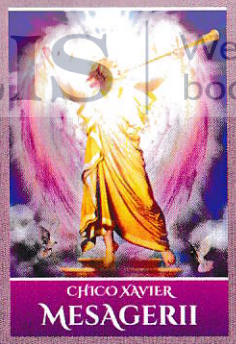

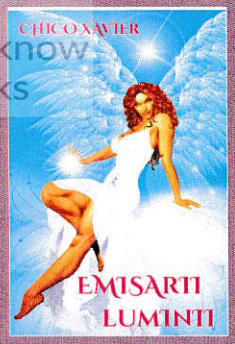

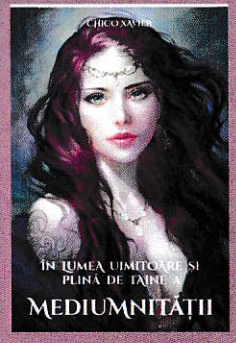

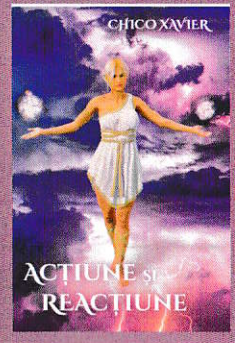

Chico Xavier

AMOR ȘI DESTIN

Lambodar
2026

LIBRIS We know books

CUPRINS

Rugăciune de Început 6

Capitolul 1 9

Capitolul 2 15

Capitolul 3 21

Capitolul 4 27

Capitolul 5 35

Capitolul 6 43

Capitolul 7 53

Capitolul 8 67

Capitolul 9 83

Capitolul 10 93

Capitolul 11 101

Capitolul 12 107

Capitolul 13 121

Capitolul 14 131

Capitolul 15 145

Capitolul 16 155

Capitolul 17 163

Capitolul 18 173

Capitolul 19 181

Capitolul 20 191

Capitolul 21 199

Capitolul 22 211

Capitolul 23 223

Capitolul 24 235

Capitolul 25 243

Capitolul 26 263

Capitolul 27 277

Capitolul 28 295

LIBRIS We know books

Amorul și destinul, iubirea și conștiința, libertatea și asumarea, vina și mântuirea, căminul și reîntruparea constituie tema acestei cărți, născută din perspectiva realității cotidiene.

Totuși, dragă cititorule, după ruga înălțată către Binefăcătorul nostru, prezentată la începutul acestei cărți, nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să ne dedicăm prezentei povestiri pe care Providența Divină ne-a permis să o conturăm, nu doar cu scop exclusiv de a dezvălui adevărul, dar și cu scopul de a învăța din biblioteca experienței.

Nu credem că este necesară precizarea faptului că numele protagoniștilor acestei povestiri reale au fost înlocuite din motive lesne de înțeles și că prezenta biografie a grupului le aparține exclusiv, fiind atât de amabili să ne permită să o scriem în vederea lămuririi noastre.

Noi dorim, de asemenea, să precizăm că nu a fost scoasă nicio iotă din adevărurile care se împletesc – adevărul adevărat, care ne electrizează capitol după capitol, poartă cu sine, în numeroasele paragrafe ale acestei cărți, lumina speranțelor noastre și gustul amar al lacrimilor noastre.

ANDRÉ LUIZ

Uberaba, 4 Iulie 1963

CAPITOLUL 1

Așa cum se petrece cu spiritele încarnate, femei și bărbați, în Lumea Spirituală care îi înconjoară, suferința și speranța cizelează sufletul, disciplinându-l, perfecționându-l, remodelându-l...

În timp ce purtăm haina fizică, ne imaginăm de obicei paradisul descris de religii ca fiind situat undeva dincolo de moarte. Visăm la liniștirea totală a simțurilor, la accesarea unei bucurii incomensurabile care să anestezieze orice amintire care în acel moment al trecerii devine o rană mentală. Totuși, după ce trecem granița cenușie a ieșirii din trup, ne găsim inevitabil în fața responsabilității reunirii cu propria noastră conștiință.

O viață umană, ce continuă natural în Lumea de Dincolo, presupune astfel, o formă de plecare, la două momente diferite. Locul acțiunii și veșmintele pot fi altele, dar lupta personalității de la o întrupare la alta pe Pământ este asemenea unei bătălii înverșunate compuse din două etape: ambele fațete ale experienței, cea văzută și cea nevăzută. Leagănul este începutul, mormântul este continuarea. Cu rare excepții, doar reîntruparea ne poate transforma într-un mod fundamental.

Lăsăm în catafalc învelișurile ofilite și luăm în călătoria noastră spre alte sfere, înregistrate pe aceeași carte de identitate, ingredientele spirituale pe care le-am cultivat și atras.

Inteligențe evoluând în eternitatea spațiului și timpului, spirite care locuiesc în Căminul Terestru, se aseamănă, metaforic vorbind, insectelor, când își abandonează învelișul de materie densă. Există larve care, odată ce ies din ou, devin paraziți, în timp ce altele se transformă rapid în fluturi de o frumusețe uimitoare, străbătând în zbor calea lor spre înălțimi.

Întâlnim ființe care lasă în urma lor cochilia trupească, doar ca să inițieze procese obsesive îndelungate, în care își duc existența cu prețul energiei altora, și în același timp există alte ființe care urcă imediat, mai cizelate și mai frumoase, spre straturile superioare ale evoluției. Și între cei ce sunt prea atașați de senzațiile fizice grosiere

UBBIS | We know books

și cei care au ascensionat în planuri sublime, în Marele Necunoscut, există o gamă infinită de niveluri pe care toți ceilalți se situează.

Pătrunzând în Lumea Spirituală, după ieșirea din trup, inițial, suferim destrămarea iluziei a tot ce credeam că înseamnă acel paradis, ușor de câștigat, pe care teologia ni l-a prezentat.

Adevărul apare ca o pârghie pentru reînnoire.

Suferind încă de o amnezie profundă în ceea ce privește trecutul îndepărtat, ce se odihnește, localizat în subsolul memoriei noastre, suntem confruntați cu vechi prejudecăți care se ciocnesc în intimitatea ființei noastre, prăbușindu-se în bucăți. Oftăm după inactivitatea care nu există. Solicităm un răspuns afirmativ la absurdităţile susținute de biserica convențională și dogmatică ce pretinde că comuniunea cu Dumnezeu se face exclusiv prin intermediul acesteia, excluzând, cu aroganță, din familia Tatălui Divin, pe cei ce nu îi împărtășesc viziunea îngustă.

În urma unor asemenea conflicte, de multe ori teribile și epuizante, ce au loc în ființa noastră, mulți ne-am simțit distruși sau furioși și am recurs la incursiuni extinse în vampirism sau în disperare; totuși, marea parte a celor ieșiți din trup se adaptează, puțin câte puțin, circumstanțelor rezultate în urma existenței aparent încheiate în lume, acceptând continuarea efortului privind propria reabilitare, pe perioada de așteptare a reîntrupării care va facilita schimbarea și un nou început.

* * *

Aceste gânduri îmi inundau mintea, cugetând la tristețea și oboseala afișate de prietenul meu, Pedro Neves, slujitor devotat al Ministerului de Asistență[1].

Nu îl văzusem niciodată șovăind pe când luase parte la expediții curajoase și valoroase, în care desfășurase activități meritorii. În postura de veteran al misiunilor salvatoare, nicicând nu a arătat descurajare sau slăbiciune, oricât de dificile s-ar fi dovedit angajamentele și obligațiile apăsătoare care îi reveneau.

Pedro, care fusese avocat în ultima sa existență terestră, era caracterizat de o extremă luciditate în examinarea situațiilor neprevăzute apărute pe drumul vieții.

[1] Administrație din „Nosso Lar" (nota autorului spiritual).

El, care era mereu viteaz și modest, acum prezenta totuși modificări comportamentale sesizabile.

Știam că făcuse scurte călătorii în lumea fizică, pentru a se ocupa, mai îndeaproape, de probleme de ordin personal, de dimensiuni și natură pe care nu le-aș fi putut cuprinde de unul singur.

De atunci, s-a arătat distant și dezamăgit, comportându-se mai degrabă ca un spirit abia venit de pe Pământ. Se izola adâncindu-se în gânduri. Evita discuțiile fraterne. Se plângea de una sau de alta. Și din când în când, chiar și în timpul serviciului, observam ochii săi în lacrimi, care însă nu îi udau obrazul.

Dar nimeni nu îndrăznea să îl întrebe despre suferința sa, atât de mare era demnitatea inspirată de comportamentul său.

Totuși, luându-ne câteva ore de pauză pentru a ne relaxa pe o bancă în grădină, am încercat abil să îl fac să vorbească, pretinzând probleme personale care mă preocupau. I-am vorbit despre membrii familiei mele pe care îi lăsasem în urmă, în lumea terestră, și despre grijile pe care mi le cauzau.

Am putut să deduc din tristețea afișată, că și el se confrunta cu probleme de familie, care îi torturau sufletul, ca și cum vechi răni îi fuseseră redeschise. Și nu mă înșelam.

Prietenul meu mușcă momeala, lansată cu afecțiune, și începu să își dezvăluie sentimentele.

Inițial, a vorbit vag despre grijile care îi inundau spiritul în agonie. Își dorea să poată uita, să se poată detașa; însă... familia pe care o lăsase în urmă îi pricinuia amintiri dureroase care erau dificil de înlăturat.

– Soția ta este cea care îți provoacă atâta durere? am riscat eu, încercând să identific cauzele suferinței care îi provoca plânsul tăcut.

Pedro, într-o ipostază suferindă ca de câine bătut, se uită la mine și îmi răspunse:

– André, sunt momente când trebuie să ne analizăm foarte atent, chiar dacă superficial, pentru a răscoli trecutul și a extrage adevărul din el, doar adevărul...

Meditâ, gâtuit pentru un moment, și continuă:

LIBRIS We know books

– Nu sunt omul care să fiu guvernat de emoțiile mele, deși le apreciez la justa lor valoare. În plus, experiența m-a învățat, acum mult timp, să îmi folosesc rațiunea. Locuiesc aici de aproape patruzeci de ani deja, și în patruzeci de ani am fost complet dezinteresat emoțional în ceea ce o privește pe Enedina mea. Am părăsit viața terestră lăsând-o în floarea tinereții, și bineînțeles, nu și-a putut nega nevoile de femeie.

Și continuă, clarificând, că ea se căsătorise cu un alt bărbat, care îi adoptase pe cei trei urmași ai săi ca pe propriii lui copii. Însă, acest nou soț, o îndepărtase definitiv de trăirea spirituală. Fiind un om ambițios, a preluat controlul total al bunurilor familiei lor și le-a înmulțit substanțial în urma unor tranzacții comerciale riscante. Acționase cu atâta frivolitate încât Enedina, o femeie simplă în trecut, devenise pasionată de comoditatea excesivă, ocupându-și timpul vieții terestre cu risipă și frivolități, până când căzu în prăpastia vicioasă a obsesiei sexuale. Observându-și soțul, care profitând de statutul său de domn înstărit și fără griji, era implicat constant în aventuri cu alte femei, se hotărî să se răzbune și se abandonă pe deplin plăcerilor desfrânate, neștiind că își provoca singură rău prin regretabilele dezechilibre create.

– Iar cei doi fii ai mei, Jorge și Ernesto, orbiți de fascinația pentru bogăție, pe care tatăl vitreg o folosea pentru a le câștiga bunăvoința, au fost cuprinși în aceeași frenezie a banului obținut ușor și s-au înjosit într-atât încât nu au păstrat nici cea mai mică urmă de amintire în ceea ce mă privește, deși sunt oameni în toată firea și afaceriști înstăriți.

– Totuși, soția încă se află în lumea fizică? am riscat eu, întrerupând pauza lungă pentru ca el să continue să vorbească.

– Sărmana mea Enedina s-a întors acum zece ani, abandonându-și corpul fizic din cauza icterului, care a atacat ca un torționar invizibil, cauzat de consumul de alcool. Am fost alarmat să o văd umflată și învinsă, și am încercat să o ajut prin toate mijloacele pe care le-am avut la dispoziție... Am fost îngrozit de perspectiva de a o vedea sclava forțelor degradante; doream să o mai țin în corpul fizic, ca cineva care ascunde un copil inconștient într-un refugiu camuflat. Dar, vai mie! A fost luată de entități nefericite, cărora li se alăturase necugetat. În zadar am încercat eu să îi ofer oarecare

consolare, pentru că, din momentul ieșirii din trup, ea a căutat plăcerea în viciu, într-o tentativă inutilă de a fugi de ea însăși. Nu am avut altă soluție decât să aștept, și iar să aștept...

Și copiii tăi?

– De Jorge și Ernesto, orbiți fiind de bogăția materială, nici măcar nu mă pot apropia. Mental, ei nu au nicio amintire legată de mine. Cu intenția de a le câștiga cooperarea și simpatia, tatăl lor vitreg chiar a insinuat că ei nu ar fi copiii mei adevărați, ci ai lui, rezultați în urma relației pe care mama lor ar fi avut-o cu el încă de pe vremea când eu trăiam. Enedina, din păcate, nici măcar nu a încercat să nege această afirmație.

Prietenul meu afișă un zâmbet trist și concluzionă:

– Îți vine să crezi?! În mod normal, întrupații sunt cei care se sperie de spirite, dar în cazul meu, eu am fost cel care a fugit din propria casă împins de o oroare imposibil de descris... Chiar și așa, bunătatea lui Dumnezeu nu m-a exilat în singurătate în ceea ce privește dragostea familiei mele. Am o fiică... Beatriz, de care nu m-am despărțit niciodată în spirit, pe care am lăsat-o în floarea copilăriei, și care a suportat răbdătoare fiecare ofensă și a rămas fidelă numelui meu. Suntem, astfel, două suflete ce se află la același nivel de înțelegere...

Pedro își șterse lacrimile și adăugă:

– Acum, după aproape jumătate de secol în lumea fizică, deși este legată, prin dragostea pe care le-o poartă, de soțul și de unicul său fiu, Beatriz se pregătește să se întoarcă... Fiica mea își petrece ultimele zile de viață terestră, trupul său fiind măcinat de cancer...

– Acest motiv încă te face să suferi? Nu ar trebui ca reîntâlnirea voastră să fie întâi de toate un motiv de bucurie?

– Și cum rămâne cu problemele, prietene? Problemele rudelor mele de sânge? Timp de mulți ani, am fost departe de toate intrigile legate de familia mea... Am navigat pe vastul ocean al vieții... Acum, din dragoste pentru draga mea fiică, am fost nevoit să confrunt nechibzuința și nerușinarea cu spiritul carității.

Mă simt incapabil, străin... De când mi-am ocupat locul la căpătâiul iubitei mele fiice, m-am simțit asemenea unui student neîncrezător în propriile forțe după comiterea unui număr prea mare de greșeli.

LIBRIS We know books

Pedro voia să continue, dar un apel urgent de a reveni la datorie ne-a separat, fiecare pe drumul său. Într-un efort de a-l liniști, mi-am luat rămas bun de la Pedro și am promis să îl ajut mai îndeaproape cu Beatriz, începând chiar cu ziua următoare.

CAPITOLUL 2

Beatriz, care stătea întinsă pe un pat confortabil, afișa o oboseală extremă.

Era evident că boala îi măcinase mult timp trupul, pentru că, la vârsta de doar patruzeci și șapte de ani, fața ei, în mod special, era ridată și slabă peste măsură.

Era adâncită în propriile gânduri și tristă, reflectând la situația sa... Era ușor de observat că era preocupată de criza iminentă. Idei nobile și pline de viață curgeau libere, indicând că se obișnuise cu certitudinea iminentei desprinderi de trup. Mintea sa era fixată pe convingerea unui călător care a ajuns la finalul unui drum presărat cu spini, pe care acum îl poate părăsi.

Deși resemnată, era îngrijorată de legăturile care o țineau prinsă de lumea fizică. Cu toate acestea, întrezărea porțile Lumii Spirituale, creând în mintea sa imagini minunate, asemenea unui vis cu ochii deschiși, vizualizându-l pe Pedro, tatăl pe care îl pierduse în copilărie, și pe care acum, în sfârșit, urma să îl regăsească. Atât de intensă era dragostea ce și-o purtau unul celuilalt.

Cu toate acestea, era ușor de observat, cum sufletul său iubitor se împărțea cu durere între soț și fiu, de care se separa gradat, dar sigur.

Totul sugera curățenie, confort, asistență, afecțiune în camera primitoare și decorată cu bun-gust...

În fața patului, era un spirit cu o alură gravă care o asista pe bolnavă, și pe care Pedro Neves îl îmbrățișă, manifestând un imens respect.

Făcu prezentările:

– Amaro, acesta este André Luiz, prieten și medic, care, de acum înainte, ne va asista în atribuțiile noastre.

Ne-am salutat cordial.

Pedro întrebă preocupat:

– A venit astăzi fratele Felix pe aici?

– Da, ca întotdeauna.